



**Bài của Brooklyn P., 9 tuổi,
Utah, Hoa Kỳ**

Năm ngoái mình cầm lên một quyển sách tại thư viện nói về một cô bé đã bắt đầu một trang blog nhật ký. Mình đã nghĩ rằng đó sẽ là một quyển sách thú vị bởi vì nhân vật chính cùng tuổi với mình, và mẹ mình cũng là một người viết blog. Bởi thế nên mình nghĩ rằng nó sẽ là một quyển sách mà mình có thể hiểu được.

Mình chỉ đọc một vài trang sách đến đoạn cô bé lấy danh Chúa làm chơi một cách vô cớ. Mình không cảm thấy thoải mái lắm trong lòng sau khi đọc phần đó. Nhưng mình tiếp tục đọc, hy vọng việc đó chỉ xảy ra một lần. Mình đọc thêm vài trang nữa, và cô bé lại nói vậy lần nữa.

Mình đến nói với mẹ về điều mình đã đọc. Mình không biết có nên tiếp tục đọc nữa không. Mẹ nói rằng đó là sự lựa chọn của mình. Nhưng mẹ đồng ý rằng có lẽ không tốt để tiếp tục đọc nếu cô bé cứ nói

những điều chúng ta biết là sai. Mẹ nói rằng đặc biệt không tốt nếu cô bé đang lấy danh Chúa làm chơi một cách vô cớ.

Mình nghĩ rằng mình sẽ xem coi việc đó có xảy ra thêm nữa không, nên mình đọc lướt thêm vài trang nữa. Mình thấy rằng việc lấy danh Chúa làm chơi là cách mà cô bé này thường dùng khi nói chuyện. Mình đã quyết định trả lại thư viện quyển sách đó mà không đọc thêm gì nữa.

Mình cảm thấy buồn vì tác giả quyển sách đã lấy danh Chúa làm chơi. Nhưng sau khi trả quyển sách lại cho thư viện, mình cảm thấy vui vì đã chọn điều đúng. Mình biết là mình đã làm theo “Các Tiêu Chuẩn Phúc Âm của Em” từ sách *Đức Tin nơi Thượng Đế* có nói rằng: “Em sẽ chỉ đọc và xem những gì làm hài lòng Cha Thiên Thượng.” Mình biết chúng ta chỉ nên dùng các tên gọi của Cha Thiên Thượng và Chúa Giê Su một cách nghiêm trang và đầy kính trọng. ●

Mình Có Nên Tiếp Tục Đọc Không?

